

Arrest

nr. 351 150 van 4 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Rahim AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 21 oktober 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2023 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud).

Gelet op de beschikking van 8 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verkreeg een toelating tot arbeid voor een periode van 1 mei 2022 tot en met 30 april 2023. Vervolgens wordt hij in het bezit gesteld van een verblijfskaart geldig tot dezelfde datum.

Op 6 februari 2023 doet de Vlaamse Sociale Inspectie een controle op de plaats van tewerkstelling van verzoeker. Op 10 maart 2023 wordt namens de Vlaamse minister bevoegd voor Werkgelegenheid beslist dat de toelating tot arbeid wordt ingetrokken en de lopende tewerkstelling met onmiddellijke ingang moet worden stopgezet. Vanaf 11 juli 2023 beschikt verzoeker niet meer over een verblijfsrecht.

Op 21 oktober 2023 wordt de bestreden beslissing genomen. Ze luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Lier op 20.10.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: M.

Voornaam: K.

Geboortedatum: 01.08.1982

Geboorteplaats: P.

Nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, alias: K. M. 01.08.1982 Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), - tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, - tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Betrokkene werd aangetroffen terwijl hij aan het werk was in een kruidenierszaak zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of single permit. (PV nummer van de politiezone PZ Lier.)

Betrokkene verklaart een gezinsleven in België te hebben, maar verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN; VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN ARTIKEL 13, §3 VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de

betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

In 2022 werd de single permit van verzoeker goedgekeurd en kwam verzoeker naar België met een visum type D voor lang verblijf in hoedanigheid van werknemer in loondienst (slager).

Hij werd vervolgens in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 30.04.2023. (stuk 8)

Nog vóór het verstrijken van de geldigheidstermijn van voornoemde A-kaart, werd een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een gecombineerde vergunning ingediend.

Deze aanvraag werd negatief afgesloten.

Op 23.10.2023 diende de werkgever opnieuw een aanvraag in tot hernieuwing van de toelating tot arbeid in. (stuk 4)

Deze aanvraag is nog in behandeling:

[...]

Op 10.03.2023 werd de SP ingetrokken. (stuk 11)

Hier tegen werd hoger beroep ingediend bij de Vlaamse Minister. (stuk 6)

Dit beroep is ook in behandeling. (stuk 3)

Niettemin heeft verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker (stuk 1).

Dit betreft evenwel een voorbarige en onzorgvuldige beslissing, gelet op het feit dat verzoeker nog een lopende aanvraag tot het verkrijgen van een gecombineerde vergunning heeft lopen en gelet op het feit dat zijn beroepsdossier nog in behandeling is bij de Minister.

De bestreden beslissing is evenwel louter gebaseerd op een PV van de Politiezone Lier, er wordt evenwel geen melding gemaakt van enig PV-nummer. Bovendien betwist verzoeker dat hij aan het werk was zonder arbeidskaart of single permit in een kruidenierszaak.

De intrekking van de single permit dateert van 10.03.2023, het PV waarnaar wordt verwezen dateert van 26.02.2023. De feiten die zijn vastgesteld in het Pv dateren van 06.02.2023!

Verzoeker had op die datum een geldige verblijfskaart en een gecombineerde vergunning!

Het controleverslag weerhoudt zelfs geen zwartwerk, zodat de bijlage 13 feitelijke grondslag mist en materieel verkeerd is gemotiveerd!

Verzoeker betwist ook dat hij werkte bij een kruidenierszaak. Hij heeft steeds gewerkt voor [M.L.], d.i. een supermarkt inhoudende een bakkersafdeling en slagerij.

Er wordt verder op geen enkele wijze rekening gehouden met lopend dossier bij de Minister en met de nieuwe aanvraag die werd ingediend via het Uniek Loket, waarin nog een beslissing dient te worden bekomen!

Verwerende partij is aldus voorbarig en onzorgvuldig te werk te gaan, door geen rekening te houden met deze lopende nieuwe aanvraag in hoofde van verzoeker en met het beroepsdossier bij de Minister.

Uit het dossier van verzoeker, blijkt nochtans zeer duidelijk dat verzoeker thans nog een lopende aanvraag tot het verkrijgen van een gecombineerde vergunning heeft lopen, waarin zowel de minister als verwerende partij nog een beslissing dienen te nemen.

Hierover wordt met geen woord gerept in de bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door nu reeds een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd.”

2.1.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoeker aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of single permit.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing louter is gebaseerd op een PV van de Politiezone Lier, dat geen melding werd gemaakt van enig PV-nummer en dat hij betwist dat hij aan het werk was zonder arbeidskaart of single permit in een kruidenierszaak. Hij stelt dat de intrekking van zijn single permit dateert van 10 maart 2023, dat het PV waarnaar wordt verwezen dateert van 26 februari 2023 en is gebaseerd op feiten die dateren van 6 februari 2023, op welke datum hij een geldige verblijfskaart had en een gecombineerde vergunning, zodat de bestreden beslissing feitelijke grondslag mist en materieel verkeerd is gemotiveerd, temeer nu het controleverslag zelfs geen zwartwerk weerhoudt, zo stelt hij nog.

Verzoeker kan niet worden gevolgd.

Zoals uit de feiten uiteenzetting is gebleken, werd verzoeker er op 10 maart 2023 van in kennis gesteld dat zijn toelating tot arbeid werd ingetrokken en zijn lopende tewerkstelling met onmiddellijke ingang moest worden stopgezet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 20 oktober 2023 werd gehoord door de politie van de PZ Lier. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker op die dag het voorwerp heeft uitgemaakt van een administratief rapport illegaal verblijf (met vermelding van een PV-nummer) en wordt gesteld dat de Sociale

Inspectie nazicht deed in de zaak waar hij in het verleden tewerkgesteld was en hem daar aantrof terwijl hij aan het werken was. Verzoeker identificeerde zich aan de hand van een Turks paspoort, met een vervallen visum voor België. Hij was ook in het bezit van een attest van intrekking van zijn verblijfsvergunning. Er wordt tevens vermeld dat verzoeker op heterdaad werd betrapt.

Het PV waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen is dus niet hetgene dat betrekking heeft op de feiten van 6 februari 2023, zoals verzoeker verkeerdelijk meent. Zijn betoog dat uit deze feiten niet kon worden afgeleid dat hij in het zwart aan het werken was, is dus niet relevant. Bovendien weet verzoeker uiteraard zelf dat hij op 20 oktober 2023 werd aangetroffen tijdens een controle van de Sociale Inspectie, zodat het niet vermelden van het PV-nummer in de bestreden beslissing zelf er niet toe kan hebben geleid dat hierdoor enige verwarring zou zijn kunnen ontstaan en hem daardoor belangenschade zou zijn toegebracht.

In de gegeven omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld door zich op de voormelde informatie te steunen om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet na te hebben vastgesteld dat *“betrokkene werd aangetroffen terwijl hij aan het werk was in een kruidenierszaak zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of single permit”*. Gelet op de betrapting op heterdaad en bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan verzoeker immers niet ernstig betwisten dat hij aan het werk was in zijn eerdere plaats van tewerkstelling, terwijl hij er op 10 maart 2023 van in kennis gesteld dat de toelating tot arbeid werd ingetrokken en de lopende tewerkstelling met onmiddellijke ingang moest worden stopgezet. Verzoeker betoogt nog dat een beroep werd ingediend tegen de beslissing tot intrekking van zijn toelating tot arbeid van 10 maart 2023, maar daarmee toont hij niet aan dat dit beroep opschortend zou zijn en dat hij tijdens de behandeling ervan alsnog een toelating zou hebben om te werken.

Waar verzoeker erop wijst dat de werkgever op 23 oktober 2023 een aanvraag indiende tot hernieuwing van de toelating tot arbeid en dat deze aanvraag nog in behandeling is, kan alleen maar worden vastgesteld dat dit een element is dat dateert van na de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden.

2.1.3. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij niet zorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld, of niet afdoende heeft gemotiveerd. Waar hij tot slot de schending aanvoert van artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat deze vermeende schending niet wordt toegelicht en dus niet ontvankelijk is aangevoerd. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM EN VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET

1.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het privé leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Er wordt enkel gekeken naar de duur van het verblijf van verzoeker, doch op geen enkele wijze wordt zijn vorige tewerkstelling, laat staan zijn toekomstige tewerkstelling n.a.v. de lopende aanvraag besproken. Dit maakt nochtans een belangrijk deel uit van zijn privé leven.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker het land dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.2. Blijkens de motieven van de bestreden beslissing werd rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker voert dan wel de schending aan van deze bepaling, maar verwijst slechts naar het afwezig zijn van een beoordeling omtrent zijn privéleven. Deze beoordeling wordt niet opgelegd krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en voor het overige liggen geen elementen met betrekking tot de vermeende schending van deze bepaling.

Wat artikel 8 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat verzoeker in eerste instantie aannemelijk moet maken dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België, alvorens hij zich dienstig op deze bepaling kan beroepen. Daarbij moet erop worden gewezen dat het begrip ‘privéleven’ doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96).

Hij kwam naar België in de hoedanigheid van werknemer in loondienst in een knelpuntberoep, als slager. Hij wist of behoorde te weten dat zijn toelating om in België te verblijven afhankelijk was van de toelating om hier te werken en dat, wanneer hij niet meer in de voorwaarden was, zijn verblijfstoelating kwam te vervallen. Aangezien hiervoor reeds is gebleken dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen geen toelating meer had om te werken, kan hij zich niet op een tewerkstelling beroepen in het kader van een beschermenswaardig privéleven. Zijn verwijzing naar een toekomstige tewerkstelling is hypothetisch en niet relevant. Verder kan alleen maar worden vastgesteld dat hij geen andere elementen bijbrengt waaruit blijkt dat hij hier andere relaties heeft opgebouwd die van die aard zijn dat ze een terugkeer naar zijn land van herkomst -waar hij tot zijn veertigste levensjaar heeft verbleven tot hij in 2022 naar België kwam- zouden in de weg staan. Aangezien verzoeker niet aantoont dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft in België, kan hij zich niet dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM en heeft hij geen belang bij zijn grief dat hierover niet werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. WIJNANTS
---------------------	-------------